

træffes i forbindelse med afvisning af en salgsgenstand. For sådanne spørgsmåls vedkommende muliggør stk. 2, at domstolen tilsidesætter kontraktstatutets regler til fordel for opfyldelsesstedets i det omfang, dette er nødvendigt eller rimeligt. Stk. 2 har samme baggrund som § 5 i 1964-loven om internationale løsørekøb, men adskiller sig fra denne bestemmelse dels ved, at anvendelsesområdet for stk. 2 er mere generelt udformet, dels ved, at stk. 2 som nævnt ikke foreskriver, men kun muliggør, anvendelse af opfyldelsesstedets regler.

Til konventionens art. 11

Spørgsmål vedrørende fysiske personers handleevne (myndighed) er som udgangspunkt undtaget fra konventionens anvendelsesområde, jfr. art. 1, stk. 2, litra a. Art. 11 indeholder imidlertid en regel, som i visse situationer beskytter den umyndiges medkontrahent, og som skal anvendes, uanset hvilken lovvalgsregel der iøvrigt gælder om myndighedsspørgsmål efter domstollandets internationale privatret. Set fra en dansk synsvinkel har art. 11 derfor karakter af en undtagelse fra hovedreglen om anvendelse af loven i det land, hvor den pågældende har bopæl (domicil).

Art. 11 angår tilfælde, hvor parterne ved aftalens indgåelse befandt sig i samme land, og hvor en af parterne er umyndig efter den på hans handleevne anvendelige lov (i sager for danske domstole bopælsloven), medens han ville være myndig efter loven i det land, hvor aftalen er indgået. I dette tilfælde kan den pågældende kun påberåbe sig sin manglende handleevne, såfremt medkontrahenten var i ond tro. Art. 11 finder anvendelse, hvad enten umyndigheden efter bopælsloven skyldes mindreårighed eller umyndiggørelse.

Det må i hvert fald for så vidt angår mindreårighed antages, at medkontrahenten som udgangspunkt vil være i ond tro i art. 11's forstand, såfremt han vidste eller burde vide, at den pågældende havde bopæl i et andet land end indgåelseslandet. Foreligger der ond tro i denne forstand, vil medkontrahenten næppe i almindelighed kunne påberåbe sig ukendskab til selve mindreårigheden.

Art. 11 finder ikke anvendelse i det omfang, særlige regler er fastsat i anden lovgivning, jfr. lovforslagets § 1, stk. 3. En sådan særregel findes i art. 17 i den nordiske konvention om ægteskab, adoption og værgemål, jfr. bkg. nr. 121 af 10. april 1954, hvorefter virkningerne i formueretlig henseende af umyndighed skal bedømmes efter loven i

den stat, hvor værgemålet udøves. Art. 11 berører heller ikke de særlige regler for veksels- og checksager, som findes i vekselovens § 79 og checklovens § 58, hvilket tillige følger af konventionens art. 1, stk. 2, litra c.

Til konventionens art. 12

Art. 12 indeholder visse principper for lovvalget i forbindelse med overdragelse af fordringer. Stk. 1 vedrører forholdet mellem overdrager og erhverver, medens stk. 2 vedrører forholdet mellem skyldneren og erhververen.

Stk. 1 fastslår, at konventionens almindelige regler, herunder navnlig art. 3 og 4, skal anvendes ved afgørelsen af, hvilken lov der skal anvendes på forholdet mellem overdrager og erhverver. Dette kan være en anden lov end den, der skal anvendes på den overdragne fordring.

Da skyldnerens retsstilling ikke bør ændres som følge af overdragelsen, bestemmes det i *stk. 2*, at den lov, der finder anvendelse på den overdragne fordring, skal afgøre spørgsmål om, hvorvidt fordringen overhovedet er overdragelig, spørgsmål om forholdet mellem skyldneren og erhververen, herunder om betingelserne for, at overdragelsen kan gøres gældende mod skyldneren, samt spørgsmål om frigørende erlæggelse.

Spørgsmål om, hvorvidt erhververen af et omsætningspapir har eksstinkveret indsigelser vedrørende eller rettigheder over papiret, er undtaget fra konventionens og dermed også fra art. 12's anvendelsesområde, jfr. art. 1, stk. 2, litra c. For alle fordringer gælder, at art. 12 ikke angår spørgsmål om erhververens beskyttelse over for tredjemand, dvs. overdragerens kreditorer og øvrige aftaleerhververe, jfr. bemærkningerne til art. 1, stk. 1.

Til konventionens art. 13

Art. 13 handler om lovvalget vedrørende subrogation, dvs. retten for en tredjemand, der har indfriet en anden persons (skyldnerens) forpligtelse, til at indtræde i fordringshaverens rettigheder over for skyldneren, herunder også eventuelle sikkerhedsrettigheder.

Stk. 1 omfatter tilfælde, hvor tredjemand kun er subsidiært forpligtet, eksempelvis som kautionist. Bestemmelsen finder kun anvendelse i tilfælde, hvor den indfrie fordring hviler på aftale. Den omfatter derfor eksempelvis ikke spørgsmålet om et skadesforsikringssselskabs ret til at indtræde i skadelidtes krav mod skadevolderen. Bestemmelsen finder endvidere kun anvendelse i tilfælde,